

Megrövidülnek ezek a napok...

Köszöntés: „Harmat leszek Izráelnek: virágzik majd, mint a lilium, gyökeret ver, mint a Libánon fája. Ágai szétterülnek, ékes lesz, mint az olajfa, és illatos, mint a Libánon. Újra Isten oltalmában fognak élni (Hós 14,6-8a).” Ámen.

Gyülekező ének: 312. dicséret: „Várj ember szíve készen...”

Fennálló ének: 308. dicséret 1. verse: „Igaz Isten ígéretedben...”

Fő ének: 308. dicséret 2-4. versei: „Megmondottam volt...”

Előfóhász: „Szüntelen hálával tartozunk Istennek értetek, testvéreim, amint ez méltó is, hiszen hitetek nőttön nő, és az egymás iránt való szeretet gazdagodik mindnyájatokban, úgyhogy mi magunk dicsekszünk az Isten gyülekezeteiben veletek, állhatatosságotokkal és hitetekkel, amellyel minden üldöztetést és nyomorúságot elviseltek (IIThessz 1,3-4).” Ámen. (Hiczér Ágnes)

Lekció: Abdiás próféta könyve 1. rész 15-21. versei: *„Mert közel van már az Úr napja, fenyegeti a népeket. Amit te csináltál, azt teszik veled is, visszaszáll fejedre, amit elköveltél! Ahogyan ti szent hegyemen ittatok, úgy iszik majd szüntelenül minden nép. Részegre isszák magukat, olyanok lesznek, mintha nem is lettek volna. De a Sion hegyén menedék lesz, szent hely lesz az, Jákób háza visszanyeri birtokát. Jákób háza tűz lesz, József háza láng, Ézsau háza meg pozdorja: meggyújtják és felégetik. Nem marad meg senki Ézsau házából! Megmondta az Úr. Birtokba veszik a déli vidéket és Ézsau hegyét, az alföldet és a filiszteusok földjét. Birtokba veszik Efraim és Samária mezejét, Benjámint és Gileádot. Izráel fiainak a fogságból jövő serege birtokba veszi a kánaániak földjét Sareptáig, a fogságból jövő jeruzsálemiek, akik Szeferadban vannak, birtokba veszik a délen levő városokat. Győzelmesen vonulnak föl a Sion hegyére, és ítéletet tartanak Ézsau hegye fölött. Azután az Úr fog uralkodni.” (Dr. Sipos Tamás)*

Előima: Mindenható mennyei Atyám! A sötétségben hánykolódó életemet eléd hozom, és várom, hogy rám tekints. A mindennapi rohanásban telnek napjaim, és tanácstalanul keresem a kiutat. Te vagy Teremtőm és Oltalmazóm születésemtől fogva. Szeretett Krisztusom! Kérlek, irányítsd lépteimet, hogy minden nap a Te akaratodat teljesítsem. Gyűjtsd meg bennem Igéd világosságát, hogy abból erőt meríthessek. Advent idején előre tekintek. Örömmel készülök ünnepelni egyszülött Fiadnak a földre való eljövételét. Üdvözítőm, közénk jöttél, hogy életünket megőrizd, oltalmazd és megváltsd. Add, Uram, hogy ünneplésem teljes legyen. Ne engedd, hogy e világ csillogása elcsábítson, hanem hogy szívemben készítsek helyet Számodra.

Tudom, hogy állandó várakozásban kell élnem, hogy így várjam ígéreted beteljesedését. Tégy engem is alkalmassá erre az életre, amelyet Te adtál. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 309. dicséret 1. verse: „Mennyei Ige jelenék...”

Textus: Márk evangéliuma 13. rész 20-22. versei: *„És ha az Úr nem rövidítette volna meg azokat a napokat, nem menekülne meg egyetlen halandó sem; a választottakért azonban, akiket magának kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat. Ha valaki akkor ezt mondja nektek: Íme, itt a Krisztus! – vagy: Íme, ott van – ne higgyétek! Mert hamis krisztusok és hamis próféták támadnak majd, jeleket és csodákat tesznek, hogy így megtévesszék, ha lehet, a választottakat.”* (Mező Abigél)

Kedves gyermekek, szülők, nagyszülők, kedves testvérek a Jézus Krisztusban!

Egy pincérnő így emlékezik vissza az egyik munkanapjára: „Nagyon mozgalmas napunk volt a vendéglőben, a vendégek szinte egymásnak adták a kilincset. Aznap egy férfi megszólította a főnökünket, és átadott neki egy kártyát kedves, barátságos üdvözléssel: *„Kérem, adja át ezt a kártyát a dolgozóinak”*, majd remegő hangon folytatta: *„Azt akartam, hogy mindenképpen megtudják.”* Mielőtt a vezető a zsebébe tette volna a cédulát, a vendég megfordult és elment. Később a kolléga lehetőséget kapott elolvasni az üzenetet. A levél írója közvetlenül az étterem alkalmazottjaihoz szólt, kifejezve nekik háláját. De nem a kiszolgálásért volt hálás, és nem is az ételért, hanem a mosolyukért. Elmondása szerint azon a napon kész volt véget vetni az életének. De az, hogy dolgozóink barátságosan beszéltek vele és mosollyal ajándékozták meg, reményt adott neki. Amikor feleségem elmesélte ezt a történetet, elsírtam magam. Mélyen megérintett. Erős érzélem áradt belém, és rájöttem: így cselekszik Isten. Olyan emberekkel keresztezi utunkat, akiknek szükségük van a jövő reményére, és közben halk, szelíd hangon indít bennünket a cselekvésre. Egy nap. Egy nagy nap. Azon a napon. Az Úr napja. Napok. Hónapok. Évek. Számptalan lehetőség és annyi alkalom. Van-e jelen a te huszonnégy órádban mosoly és beszélgetés? Vess számot napjaidról. Reménnyel teli adventben élsz? Ott van-e a te huszonnégy órádban a bátorítás, a megbocsátás és a megerősítés? Van-e

bátorságod felemelni azt, aki már elvesztette a bátorságát? Advent ideje: az Úr eljövételének időszaka. Várunk. Várakozunk. De vajon reménnyel? Bátran vagy félelemmel? A félelem tönkreteszi napjainkat, de a remény erősíti a szívünket. A félelem megbénít bennünket, de a remény mozgásba hoz. Aki Istenben remél, nem marad szégyenben. Aki mindvégig kitart és hisz, az valóban reményben él. A kisgyermek reménnyel néz a szüleire. A szülő reménnyel hajol le síró gyermekéhez. Mély, reménnyel teli kapcsolatok. Férfi és nő. Nő és férfi. Gyermek és nagyszülő. Edző és tanítványai. Zenekar és annak tagjai. Színjatszókör és résztvevői. A zongora és a tanárnőm. Én és a gitárom, hárfám, fuvolám. Reménnyel teli kapcsolatok. Márk evangélista is vár közösségével együtt, de az Úr eljövételére fel kell készülni. Isten készíti fel népét végső eljövételére. Márk a rosszról beszél, és hozzáteszi: a hír csak hír, de a valóság más. Hogy minden rossz és gonoszsággal teli. Eljött a rossz idő. Nehéz, súlyos bűn hullott ránk. A gonosz megterhelte az ember lelkét. „Minden a gonosz kezében lesz” – mondja Jézus. Jézus ma mindnyájunk lelkére helyezi: **Ne higgyétek!** Mindenki átéli majd a földön, akár hisz Krisztusban, akár nem. Már az egyiptomi csapásnál elhangzott: *„Ilyen rettenetes dolog nem volt egész Egyiptomban, amióta nép lett belőle.”* (II Móz 9,24) A rossz jelen van az életünkben. A rosszindulat is jelen van. Amikor nem hallgatsz senkire, mert azt hiszed, mindent jobban tudsz. Amikor nem figyelsz oda, mert magadat tartod a legokosabbnak. Amikor nem tudsz csendben maradni, mert túl kell kiabálnod mindenkit, hogy a tiéd legyen az utolsó szó. Azt hiszed, ha hangosabb vagy, több figyelmet kapsz. Saját erődben, saját értelmében, saját gondolataidban és tetteidben bízol. Életedet teljesen önállónak értékeled, és azt gondolod, mindent te irányítasz. A szabadság elsődleges. Pedig az igazi értéked, drága gyermek, kedves szülő, szeretett testvér, az a Krisztusban való reménységet. Isten ma a legőszintebben szól hozzánk. Kezébe veszi a dolgokat. A Teremtő kezdettől fogva erősen tartja kezében az irányítást. Sőt – az Úr, a mindenható Isten úgy döntött, hogy megrövidíti a rossz napjait az életében. Ennek a „megrövidítésnek” a célja

az emberek megmentése. Minden test és minden lélek szabadulása. Ma, amikor az adventi időszak teljében vagyunk, Isten így szól hozzánk: *„Egy szempillantásra magadra hagytalak, de nagy irgalommal gyűjtelek össze.”* (Ézs 54,7) Rövid pillanat. Rövid idő. Megállás, várakozás. Isten döntésének mozgatórugója az irgalom. Nélküle minden ember elpusztulna a földön. Jézus azért jön, hogy megkeresse azt, ami elveszett. Isten szabadítása többet jelent a testi szorongatásból vagy lelki mélységből való megszabadulásnál. Nem csak a bilincsekből vagy a fogságból való kiszabadulásról van szó, hanem a teljes békesség elnyeréséről. Az Istenbe vetett bizalmat sok minden veszélyezteti, de leginkább mi magunk. Márk evangélistánál a „választottak” Krisztus közösségét jelentik. A hitben élő közösséget, nem a langyos keresztényeket, akik itt is, ott is megoldást keresnek; akik mindent megígérnek, de semmit sem teljesítenek. Isten a hűségeseikért cselekszik. Könyörül azon, akin könyörül, és irgalmaz annak, akinek irgalmaz. Isten elhívta a sajátjait, és engedélyezte életükben a sírást, a jajgatást, a várakozás és a beteljesülés idejét. Jézus szájából így hangzott el: **Ne higgyétek!** Ez elsőre kiábrándító, de igaz. Mintha egy ördögi körben élnénk. Isten maga választotta ki az övéit, és miattuk cselekszik. A mennyei kiválasztás az egyházi közösség számára Isten bátorítása, reménye, de nem feltétlenül biztonsága. Nem óvja meg őket a próbáktól. Jézus „ne higgyétek” felhívása a hírekre, szóbeszédre vonatkozik. A Márk evangéliuma 13. fejezetében azonban megjelenik a hit lényege is. A hamis „megszabadítók” és „próféták” majd itt vagy ott mutogatnak, mondván: *„Íme, itt a Krisztus! Nézd, ott van!”* De Jézus azt mondja: **ne higgyétek.** Miért? Mert az igazi Krisztus nem helyhez és időhöz kötött, hanem azok szívében él, akik bíznak benne. Ő nincs helyhez kötve, sem időhöz, sem az óráinkhoz, hanem a bensőséges kapcsolathoz. Nem egy címhez, hanem a te szívedhez. Nem az ajándékokhoz, hanem a szeretettel telő kapcsolathoz. Ez a hit lényege: ragaszkodni Krisztushoz, Aki nem kívülről jön – nem az utcáról, nem a tér felől –, hanem belülről; aki bennünk lakik, a mi reményünkben, engedelmisségünkben és bizalmunkban. Akit várunk, az nincs „itt

vagy ott”, hanem „bennetek van”. Ha csak kívülről várjuk, el fogjuk téveszteni. De ha a szívünkben letelepszik, megtaláljuk ott, ahol mindig is akart lenni: bennünk. Isten véget vet mindannak, amitől annyira félünk. Istennel egyszer minden próba véget ér. Az otthoniak is, az iskolaiak is. Minden befejeződik – de te hogyan várod Krisztust? Ő a mennyben vár és bátorít: „*Én megrövidítettem a napokat*” (Mk 13,20) – véget értek a „nyomorúság napjai”. Befejeződik, aminek be kell fejeződnie. Isten pontot tesz minden végére. Elmúlik, aminek el kell múlnia. A jeruzsálemi templom romba dől, a nép szétszóródik, de nem ez a lényeg. A lényeg az, hogy Isten folyamatosan cselekszik. Itt a vége, fuss el véle, drága gyermek – de az egyetlen irány Jézus, aki a megmenekülés eszköze. Itt van a vég, de te merre tartasz? Van reménységünk, hogy akik hisznek, az Úrral lesznek. De addig is: fontos hallgatni Istenre. Mi az Ő akarata? Csendben maradjak, vagy legyek hangos? Mi az Ő akarata – melyik iskolába menjek? Mi az Ő akarata – elfogadjam-e azokat a feladatokat, amelyeket rám bízott? Napokat megrövidíteni. Ismerjük ezt a megrövidítést, és sokszor még örülünk is neki. Rövidített tanítás. Rövidített munkaidő. Rövidített, „muszáj” bevásárlás. Rövidített, unalmas takarítás. Rövidített – levágni belőle, mint amikor még egész kenyeret vettünk, és annyit vágunk le belőle, amennyit a gyomrunk megkívánt. Megrövidíteni a nyugtalan napokat. Megrövidíteni a szóbeszédnek napjait. Megrövidíteni a hitetlenség napjait. Megrövidíteni – hogy elég legyen reményből, hitből, szeretetből, tiszteletből, elfogadásból és Isten dicsőségéből. Milyen nagy isteni áldás. Ebben az adventben gondolkodj, imádkozz, beszélj a barátaiddal, olvasd a Bibliát, dúdolgass. Keresd azt az erőt, amely elvezet az Atyához, aki maga a szeretet, és aki Fiában mindent előkészített számunkra, és így megrövidítette a nyugtalanság napjait.

Ámen.

Utóima: Drága mennyei Atyánk, hálát adunk Neked a mai igéért, amely arra tanít bennünket, hogy reménnyel és bizalommal tekintsünk Rád. Köszönjük a csendes pillanatokat, amikor megérintesz bennünket, és az embereket, akiket utunkba állítasz, hogy reményt adhassunk és reményt kaphassunk. Taníts meg bennünket

figyelmesnek lenni azokhoz, akiknek szükségük van egy mosolyra, egy bátorító szóra vagy egy egyszerű szeretetgesztusra. Úr Jézus Krisztus, Te nem „itt” vagy „ott” vagy – Te bennünk élsz. Keresni szeretnénk Téged nem kívül, hanem a szívünkben. Erősíts meg, hogy szilárdan álljunk a hitben, amelyet nem lehet megtéveszteni hamis hangokkal, hanem bízunk a Te jelenlétedben és vezetésedben. Szentlélek Isten, tölts el minket bátorsággal, hogy ne féljünk reményben élni még a próbák közepette sem. Amikor a napok nehéznek tűnnek, emlékeztess arra, hogy Te megrövidítetted a szorongattatás idejét, és elvezetsz bennünket a békességre. Kérünk, adj nekünk csendes szívet, amely figyel; nyitott szívet, amely befogad; és bátor szívet, amely cselekszik a Te akaratod szerint. Hadd legyen ez az advent a remény elmélyítésének ideje, amely nem a világból ered, hanem Tebenned gyökerezik. Jöjj el, népek reménysége, Úr Jézus, és vidíts meg bennünket isteni jelenléteddel. Nagyon szükségünk van tanácsodra, segítségedre és oltalmadra. Ha saját erőnkől próbálunk választani jó és rossz között, könnyen tévedésbe esünk és a csalás áldozatai leszünk anélkül, hogy tudnánk. Ha jót akarunk tenni, sokszor erőtlenekek és bizonytalanok vagyunk. Amikor pedig a gonosszal szeretnénk szembeszállni, gyakran gyengének bizonyulunk és elbukunk. Jöjj el, Uram, világosítsd meg vakságunkat; jöjj segítségére a gyengéknek és törékenyeknek. Jöjj el, Isten dicsőségének világossága! Jöjj el, Isten ereje és bölcsessége, ragyogd be éjszakánkat, óvj meg bennünket a veszedelemben, tedd láthatóvá vakságunkat, erősítsd meg bátorságunkat; vezess és tarts erős kézzel, hogy hűségesen járjunk szent akaratod szerint földi zarándokutunkon, amíg végül el nem vezetsz minket az örök hazába, amelyet Te magad alapítottál és készítettél számunkra. Várom az én Uramat, hogy velem legyen életem minden napján. Várom a Megváltót, aki életet hoz, várom az Urat, hogy részesítsen kegyelmében. Áldásoddal vegyél körül, Atyám, az ünnepek forgatagában, és teremts világosságot bennem és családomban életünk minden napján. Segíts meglátnom azt a világosságot, amelyet Jézus Krisztus által hoztál el, hogy még a halál árnyékának völgyében járva is boldog reményem legyen az Élet Adójában. Hallgass meg engem ezen az ünnepen is, Jézus Krisztus nevében kérek. Ámen.

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk...

Adakozás: „Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti az Isten”. Az Istennek pedig van hatalma arra, hogy minden kegyelmét kiárassza rátok, hogy mindenütt mindenkor minden szükségessel rendelkezetek, és bőségben éljetek minden jó cselekedetre.” (IIKor 9, 7-8) (Kosár Szilvia)

Áldás: „Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart, mert miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját, amelyet az Úr megígért az őt szeretőknek (Jak 1,12).” Ámen. (Mező Zoltán)

Záró ének: 309. dicséret 4-7. versei: „Erősítsd bennünk hitünket...”